

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **KVATRA spol. s r. o.**, IČ 48245674, sídlem Komenského 294, České Velenice, zastoupená Mgr. Vendulou Dubovou, advokátkou, sídlem Národní 973/41, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. května 2017, č. j. 19443/17/5200-11432-807689, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. července 2018, č. j. 51 Af 25/2017 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně provozovala v letech 2011 – 2013 několik nočních klubů (celkem tři, od II. čtvrtletí roku 2013 již pouze jeden). Její tržby pocházely z ubytování tzv. společnic a z prodeje nápojů hostům, kteří za nimi do klubů přijížděli. Ve všech třech letech vykázala žalobkyně daňovou ztrátu na dani z příjmů právnických osob. Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále též „správce daně“) provedl u žalobkyně daňovou kontrolu a na základě učiněných zjištění daňové ztráty zrušil a naopak doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob ve výši 344 280 Kč (zdaňovací období roku 2011), ve výši 170 620 Kč (zdaňovací období roku 2012) a ve výši 211 470 Kč (zdaňovací období roku 2013)

a současně jí uložil povinnost uhradit zákonné penále. Výši daně stanovil správce daně podle pomůcek. Dospěl totiž k závěru, že žalobkyně nenabídla důkazy o tom, jak velké množství nápojů, které nakoupila, zkonzumovali zdarma její zaměstnanci (barmani) a ubytované společnice a jak velké množství nápojů si tyto osoby nakoupily za zvýhodněné ceny (pro hosty platily v nočních podnicích žalobkyně ceny výrazně vyšší). Množství zkonzumovaných nápojů zdarma proto správce daně odhadl a u nápojů prodávaných vyšel z předpokladu, že byly všechny prodány za ceny platné pro hosty. Žalobkyně dále podle názoru správce daně nepředložila ani důkazy o důvodech, proč jí její vlastní jednatel dále pronajímal, resp. „podnajímal" budovy, v nichž se dva z žalobkyniných nočních klubů nacházely, za vyšší nájemné, než za které je měl sám pronajaté od třetí osoby. Správce daně proto uznal žalobkyni náklady na nájemné pouze ve výši, za které si budovy pronajímal její jednatel, a z rozdílu mezi nájemným a podnájemným jí doměřil daň z příjmu.

[2] Žalobkynino odvolání proti rozhodnutí správce daně žalovaný zamítl jako nedůvodné rozhodnutím označeným v záhlaví. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud"), ani zde však nebyla úspěšná.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka") včas kasační stížnost. V ní namítala, že daňové orgány použily pomůcky pro stanovení daně excesivním a nepřiměřeným způsobem (poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 207/2005 - 55 a 2 Afs 184/2006 - 123). Jimi provedený výpočet tržeb za nápoje naprosto neodpovídá realitě a není odůvodněný. Žalovaný odpočítal od celkového množství naskladněných nápojů jen ty, které zkonzumovali zaměstnanci a ubytované osoby zdarma. Jelikož tyto osoby nevyužily plně svého nároku na nápoje zdarma (měli nárok na 2x za večer neochucenou sodu, ale množství tohoto nápoje, které stěžovatel naskladnil, bylo nižší než součet těchto nároků), usoudili správce daně i žalovaný, že tyto osoby neměly důvod nakupovat další nápoje, byť třeba za zvýhodněné ceny. Tato úvaha je podle stěžovatelky zcela chybná, protože soda a ostatní nealkoholické nápoje nejsou vzájemně zastupitelné. To, že by si barman nebo společnice mohli ještě dát jednu sodu zdarma, nevylučuje, že místo toho raději za sníženou cenu zakoupili nápoj jiný, který pro ně byl např. chutnější, energeticky vydatnější nebo z něj lze v kombinaci s destilátem vytvořit míchaný alkoholický nápoj. Zejména v nočním klubu neslouží nápoje jen k uhašení žízně, ostatně i mnohé restaurace a pivnice nabízejí zdarma kohoutkovou vodu a neznamená to, že by si jejich hosté nekoupili kvůli tomu žádný jiný nápoj. Nesmyslná je podle stěžovatelky i představa, že veškerý alkohol spotřebovali hosté, neboť ti v drtivé většině případů přijížděli do jejích podniků automobilem, obvykle z Německa nebo Rakouska. I barmani zaměstnaní v jednotlivých klubech potvrdili v čestném prohlášení, že ubytované osoby (společnice) alkoholické nápoje konzumovaly. Konstrukce žalovaného podle stěžovatelky vyvracejí i jím samým použité pomůcky, konkrétně účetní evidence stěžovatelky. Z částky utržené za vstupné do klubu lze vypočítat počet hostů (průměrně 2,71 hosta na den a provozovnu), takže každý by v průměru musel spotřebovat 7 nápojů (nealkoholické nápoje a pivo) a 5

destilátů. Z každodenních pokladních uzávěrek lze zase vyčíst (po odečtení částky připadající na vstupné), že průměrná cena nápoje (částka utržená za nápoje dělená počtem kusů nápojů) byla v mnoha dnech nižší než 75 Kč, což je nejlevnější položka v nápojovém lístku pro hosty. V těchto dnech se tedy musely přinejmenším některé nápoje prodat za snížené ceny zaměstnancům či ubytovaným osobám. Navíc žalovaný nezohlednil ani hospodářské výsledky dosahované přímými konkurenty stěžovatelky.

[4] Pokud jde o rozdíl mezi nájemným účtovaným stěžovatelčinu jednateli a podnájemným, které hradila stěžovatelka, stěžovatelka jej vysvětluje tím, že její jednatel jí v souvislosti s podnájmem poskytoval další služby, které nespadaly do náplně jeho funkce jednatele. Konkrétně šlo o přípravu dřeva na otop, kontrolu objektů, úklid sněhu, opravy objektů, dovoz nápojů a občasně i činnost barmana. O tom svědčí podle stěžovatelky fakt, že noční klub v Řasnicích byl provozován celoročně, stěžovatelka neuplatňovala žádné náklady na dřevo a jeho zpracování a z její účetní evidence přitom vyplývá, že náklady na jiné možné způsoby vytápění objektu nebyly dostatečně vysoké. Nutnost zásobování objektů zase vyplývá z faktu, že většina nápojů byla podle evidence stěžovatelky zakoupena v Českých Budějovicích a stěžovatelka neuplatňovala žádné náklady na jejich dopravu, jelikož byly zahrnuty v podnájemném.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatelka nezpochybňuje samotný fakt, že nesplnila svou povinnost důkazní, a proto musel správce daně přistoupit ke stanovení daně za užití pomůcek, ale napadá pouze způsob jejich použití. V takovém případě ji ovšem tíží důkazní břemeno ohledně nedostatečné spolehlivosti výsledku stanovení daňové povinnosti (žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 28/2007 - 156, str. 11) Pro dostatečně spolehlivé stanovení daně pomůckami postačuje, když se správce daně vyvaruje excesu – pomůcky nesmí být zcela zjevně nepřiměřené, správce daně nesmí vycházet ze zjevně nesprávných údajů, jeho postup nesmí odporovat elementárním zásadám logického myšlení a nesmí obsahovat početní chyby. Správce daně v tomto případě použil pomůcky pocházející přímo od stěžovatelky, což je vhodný postup ve prospěch daňového subjektu (žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 9/2012 - 24, bod 11). Vyvodil z nich logické závěry, přičemž rozpor s pravidly logiky vykazují spíše tvrzení stěžovatelky. V průběhu správního řízení tvrdila, že barmani a společnice zkonzumovali tolik nápojů zdarma, kolik odpovídalo jejich nároku, přitom však porovnáním s množstvím nákupů správce daně zjistil, že v tom případě by musely tyto osoby zkonzumovat více sody a kávy, než kolik stěžovatelka v daném období nakoupila. Také postoj stěžovatelky, podle něhož se většina zakoupených nápojů prodala za snížené ceny (až 90 % u lihovin), je v příkrém rozporu s podnikatelským charakterem její činnosti. Jelikož tzv. společnicím nabízela stěžovatelka ubytování ve svých nočních klubech za velmi nízkou cenu (cca 500 Kč/noc), tj. na spodní hranici běžné ceny za ubytování v okolí, je logické, že hlavním zdrojem jejích příjmů musel být prodej nápojů hostům, neboť to byl prakticky jediný další sortiment, který stěžovatelka nabízela. Žalovaný dále zpochybnil závěry stěžovatelky vycházející z pokladních uzávěrek, neboť ty obsahují pouze celkový počet prodaných nápojů za den, celkovou tržbu a počet plateb uskutečněných v hotovosti. Nápoje nejsou nikterak rozděleny na prodané za plnou cenu a na zlevněné; nevyplněna zůstala ve všech případech kolonka „přirážky a slevy“. S ohledem na množství hostů (které podle počtu plateb v hotovosti odhaduje žalovaný na 2-4 za večer) se jeví jako naprosto realistické, že

hosté mohli nakoupit veškeré ten den prodané nápoje (jejich množství osciluje mezi 6 a 13 za večer), neboť pak připadají 3 až 4 nápoje na osobu. Průměrná cena za nápoj přesahuje při tomto výpočtu ve všech případech významně částku 100 Kč. Žalovaný připomněl, že hosté nemuseli nápoje konzumovat sami, ale mohli je za tržní ceny nakupovat pro společnice, což odpovídá charakteru podnikatelské činnosti stěžovatelky a není to ani v rozporu s čestnými prohlášeními barmanů o konzumaci alkoholických nápojů společnicemi. Námitku, že žalovaný neprovedl porovnání se srovnatelnými daňovými subjekty, uplatnila stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, proto je podle žalovaného nepřípustná.

[6] Co se týká nájemních smluv, stěžovatelka nepředložila naprosto žádné důkazy o zajišťování tvrzených činností jejím jednatelem, jež by bylo možno využít alespoň jako pomůcky. Jediná činnost zmiňovaná v podnájemních smlouvách je kontrola objektu, jíž odpovídá ve smlouvě částka 200 Kč včetně DPH, zatímco u zbytku podnájemného si stěžovatelka uplatňovala DPH jako by se o služby nejednalo. V podnájemních smlouvách je dokonce výslovně uvedeno, že veškeré poplatky související s provozem objektu, především náklady na energie, hradí v v plné výši podnájemník. Tomu odpovídá i fakt, že stěžovatelka (v rozporu s tím, co tvrdí v kasační stížnosti) uplatňovala jako daňově účinné výdaje náklady na plyn, elektrickou energii, na nákup dřeva, pohonných hmot do motorové pily, olejových radiátorů a elektrického topení. I zde to byla stěžovatelka, koho tížilo důkazní břemeno ohledně toho, z jakého důvodu bylo podnájemné za objekty sloužící jako noční kluby vyšší, než by odpovídalo ceně mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích, a toto břemeno stěžovatelka neunesla. Nebylo povinností správce daně prokazovat, kdo a za jakých podmínek stěžovatelce zajišťoval např. dovoz nápojů z Českých Budějovic.

[7] Ve své replice stěžovatelka vysvětlila, že na každodenních pokladních uzávěrkách je v dolní části vždy celková utržená částka rozdělena na část podléhající DPH ve výši 20 % (která se vztahovala na nápoje) a na část podléhající DPH ve výši 10 % (která se vztahovala na vstupné). Z první částky lze tedy zjistit celkovou tržbu za nápoje. Jelikož výše vstupného do nočního klubu činila 100 Kč, lze vydělením druhé částky získat počet hostů. Při tomto výpočtu lze tak podle stěžovatelky dospět k jednoznačnému závěru, že přinejmenším v některých dnech se musely alespoň některé nápoje prodat za snížené ceny platné pro zaměstnance a ubytované osoby.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že jádro kasačních námitek směřuje do skutkových závěrů krajského soudu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto

ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016 - 79 z 1. března 2017, bod 21). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[10] Stěžovatelka, jak správně poznamenal žalovaný, nezpochybňuje, že nevedla účetní evidenci o údajných prodejích nápojů ve svých nočních klubech za snížené ceny a o službách údajně jí poskytovaných jejím jednatelem v rámci podnájmu. Správci daně tudíž nezbylo, než doměřit stěžovatelce daň z příjmu s využitím pomůcek podle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka pouze namítá, že výše daně nebyla tímto způsobem zjištěna správně, resp. dostatečně spolehlivě. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 18. července 2007, č. j. 9 Afs 28/2007 - 156 dovodil, že k takovým námitkám je daňový subjekt oprávněn. V řadě svých rozsudků pak Nejvyšší správní soud vytyčil pravidla pro použití pomůcek, z nichž zejména vyplývá, že se jedná o kvalifikovaný odhad daňové povinnosti daňového subjektu. Proto musí mít použití pomůcek racionální povahu a usilovat o přesnost (rozsudek ze dne 27. července 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS), daň musí být s jejich pomocí stanovena dostatečně spolehlivě (rozsudek ze dne 23. února 2005, č. j. 1 Afs 74/2004 - 64, č. 633/2005 Sb. NSS), resp. co nejvíce se blížit realitě (rozsudek ze dne 22. února 2012, č. j. 8 Afs 63/2011 - 74). Stanovení daně prostřednictvím pomůcek se nesmí opírat o neověřené poznatky či domněnky správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2007, č. j. 8 Afs 8/2006 - 157, č. 2427/2011 Sb. NSS), nesmí vycházet ze zjevně nesprávných údajů, obsahovat závažné početní chyby ani odporovat elementárním zásadám logického myšlení (rozsudek ze dne 31. července 2007, č. j. 8 Afs 128/2005 - 126, č. 1356/2007 Sb. NSS), stejně tak nesmí být nepřiměřené a nesmí mít sankční charakter (výše citovaný rozsudek č. j. 9 Afs 28/2007 - 156). Citovaná judikatura se sice převážně týká ustanovení § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, to je však obsahově zcela shodné s ustanovením § 98 daňového řádu, proto jsou uvedené závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 2013, č. j. 9 Afs 85/2012 - 33).

[11] Nejvyšší správní soud má při posouzení věci podle takto nastíněných kritérií za to, že námitky stěžovatelky nejsou důvodné, že krajský soud posoudil věc správně a že žalovaný se při doměření daně za užití pomůcek nedopustil žádného excesu.

[12] Pokud jde o prodej zlevněných nápojů zaměstnancům stěžovatelky a ubytovaným osobám, námitky stěžovatelky lze rozdělit do dvou skupin. Do první z nich spadají námitky, v nichž stěžovatelka vytýká žalovanému nelogičnost jeho úvah. Stěžovatelka zde však vychází z premisy, že tatáž osoba, která nápoj zakoupí, jej musí také zkonzumovat. Ta však rozhodně není obecně platná, neboť je zcela běžné, že např. v pohostinství někdo „poručí“ nápoj svým známým a zaplatí ho za ně. Ještě méně pak bude tento předpoklad platit v nočním klubu, kde pozvání druhé osoby na pití představuje jednak způsob, jak s ní navázat komunikaci, a jednak umožňuje udělat na takovéhoto potenciálního partnera či partnerku dobrý dojem a předvést svou majetnost a štědrost. V žalobě sice stěžovatelka uváděla, že pro takovéto účely byl do nápojového lístku pro hosty (a právě jen do něj) zařazen sekt, to ale neznamená, že právě jen ten hosté k danému účelu využívali. Není proto rozhodně vyloučeno, že to skutečně byli pouze hosté, kdo si ve stěžovatelčiných nočních klubech objednával veškeré destiláty, ačkoliv většina hostů

přijížděla i odjížděla autem, a tudíž nemohli (resp. neměli by) takovéto nápoje vůbec konzumovat. Mohli je totiž (za plné ceny) zakoupit proto, aby na ně pozvali tzv. společnice. Stejně tak nelze bez dalšího *a priori* předem vyloučit jako nelogickou a nesmyslnou úvahu, že společnice si žádné nápoje nad rámec své konzumace zdarma samy nekupovaly, ačkoliv je měly k dispozici za sníženou cenu, jelikož mohly důvodně očekávat, že jim je v průběhu večera objednají hosté, aby tak dali najevo svůj zájem o ně. Je samozřejmě možné, že tyto úvahy neodpovídají stěžovatelčině konkrétní zkušenosti z jejích podniků, ale rozhodně neodporují zdravému rozumu.

[13] Stěžovatelce se tedy nepodařilo přesvědčivě zpochybnit úvahy žalovaného v tom smyslu, že by se příčily elementárním zásadám logického myšlení. Naopak její vlastní argumentační pozice je značně oslabena, neboť její původní tvrzení o tom, kolik nápojů zdarma celkem zaměstnanci a ubytované osoby zkonzumovaly, se ukázalo jako vykonstruované, neboť u některých položek (soda a káva) překračovala udávaná spotřeba celkové množství zásob daných nápojů nakoupené stěžovatelkou. Přesto správce daně určitou konzumaci nápojů nabízených zdarma připustil, kvalifikovaně ji odhadl a při stanovení výše daně svůj odhad ve prospěch stěžovatelky zohlednil. V otázce nápojů prodávaných za snížené ceny však již takto vstřícný nebyl. Své úvahy ovšem řádně odůvodnil tím, že osoby, jež mohly nápoje za zvýhodněné ceny nakoupit, nevyužily v plné míře ani svůj nárok na nápoje zdarma, tudíž neměly důvod si další nápoje kupovat. Skutečnosti uváděné stěžovatelkou tuto úvahu nevyvracejí, jak Nejvyšší správní soud výše vyložil.

[14] Druhá skupina argumentů stěžovatelky se pak týká toho, že úvaha žalovaného je v rozporu s použitými pomůckami, konkrétně s pokladními uzávěrkami stěžovatelky. Stěžovatelka ukazuje, že při vydělení celkové částky utržené v některých dnech za nápoje počtem prodaných nápojů lze dospět k průměrné částce, která je nižší, než cena nejlevnějšího nápoje z nápojového lístku pro hosty, což podle ní vylučuje, že by se v daný den prodaly veškeré nápoje pouze za ceny určené pro hosty. Z vyjádření stran je zřejmé, že žalovaný při svých úvahách považoval celou částku uvedenou na pokladní uzávěrce za tržbu za nápoje, zatímco stěžovatelka od ní odečítá částku vstupného, kterou lze podle ní zjistit z rozdělení celkové částky na části daněné různými sazbami DPH. Krajský soud se touto skupinou argumentů stěžovatelky ve svém rozsudku výslovně nezabýval. Popsaná námitka, jak Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu krajského soudu, ovšem v žalobě vůbec nezazněla. Poprvé se objevuje až v replice stěžovatelky ze dne 27. srpna 2017.

[15] Podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která je podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dvouměsíční. Odvolací rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 3. května 2017, tudíž stěžovatelka lhůtu pro rozšíření žaloby nedodržela. Krajský soud tak neměl povinnost, ba ani oprávnění se touto argumentační linií stěžovatelky věcně zabývat [nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 164/97 ze dne 10. 3. 1999 (N 39/13 SbNU 277), rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. prosince 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69], byť jistě měl ve svém rozsudku vysvětlit, proč tak nečiní. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že toto pochybení krajského soudu není natolik závažné, aby vedlo ke zrušení napadeného rozsudku (obdobnou úvahu již

zdejší soud vyslovil nad rámec nutného odůvodnění ve svém rozsudku ze dne 4. října 2011, č. j. 2 As 46/2011 - 270).

[16] Ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. dává v zájmu ekonomie řízení Nejvyššímu správnímu soudu pravomoc, aby sám v řízení o kasační stížnosti odmítl žalobu nebo zastavil řízení v případě, že pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem. Jedním z důvodů pro odmítnutí žaloby je podle § 46 odst. 1 písm. b) i fakt, že byla podána opožděně. Jestliže může Nejvyšší správní soud sám shledat opožděnost žaloby a na základě toho ji jako celek odmítnout, pak není důvod, aby vracel věc krajskému soudu k doplnění odůvodnění v případě, kdy se jedná o jednotlivý opožděně uplatněný žalobní bod. Nejvyšší správní soud v takovém případě může doplnit odůvodnění rozhodnutí krajského soudu a sám vysvětlit, proč byl podle jeho názoru žalobní bod uplatněn opožděně a nebylo třeba jej věcně vypořádat. Nejvyšší správní soud proto doplňuje, že rozhodně nelze říci, že by stěžovatelka prostřednictvím předmětného žalobního bodu přímo reagovala na nějaký zcela nový argument žalovaného uplatněný až ve vyjádření k žalobě. Stěžovatelka se v příslušné části své repliky vymezuje vůči zcela obecné citaci z vyjádření žalovaného, že jako pomůcky použil údaje z účetní evidence stěžovatelky. Tato skutečnost nemohla být pro stěžovatelku s ohledem na obsah správního spisu nijak nová. Nelze tedy než uzavřít, že pokud stěžovatelka přišla s argumentací, jež zpochybňuje reálnost odhadů správce daně pomocí výpočtu průměrné výše ceny nápoje vyplývající z každodenních pokladních uzávěrek, až ve své replice ze dne 27. srpna 2017, učinila tak ke své škodě opožděně a nemůže si nárokovat věcné vypořádání těchto námitek správními soudy.

[17] Konečně pokud jde o rozdíl mezi výší nájmu a podnájmu, shledává Nejvyšší správní soud argumentaci krajského soudu i žalovaného jako zcela přesvědčivou a nemá, co by k ní dodal. Stěžovatelka nepředložila naprosto žádné důkazy pro svá tvrzení, že pro ni její jednatel zajišťoval služby související s podnájmem, a naopak veškeré dostupné důkazy, jež trefně shrnul ve svém vyjádření žalovaný, svědčí v této otázce proti ní.

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu